

Alles op zijn plaats in Groothofs 'Orpheus'

■ Recensie/theater

Orpheus en de hellehond van de Hades, door Frank Groothof, m.m.v. Quinteto Zarate en dansduo Tango La Zapada. Bijgevoerd: première 10/12, De Purmaryn, Purmerend. Nog te zien: 7/1, Stadschouwburg Amsterdam, 5/2, De Vest, Alkmaar, 5/3, Schouwburg, Amstelveen, 19.3, Koninklijke Schouwburg, Den Haag, 26/3, Stadstheater, Zoetermeer, 2/4, De Metropole, Almere, 6/5, Het Park, Hoorn. Speellijst: www.frankgroothof.nl

De weemoed van de tango, de schoonheid van een perfect dansduo, het humoristische talent van Frank Groothof en een schitterend verhaal. Alles komt samen in Groothofs nieuwe voorstelling 'Orpheus en de hellehond van de Hades'. Zijn mooiste voorstelling tot nu toe, noemt hij het zelf. En daarmee is geen woord teveel gezegd. Geen opera dit keer, in dit zestiende muziektheaterstuk van Groothof, maar tangomuziek, vertolkt door het Quinteto Zarate. Een terechte keus, want geen andere muziek zou het tragische verhaal van Orpheus die zijn geliefde verliest aan de dood en vervolgens besluit haar terug te gaan halen uit het dodenrijk, beter kunnen ondersteunen. Met zijn ingehouden passie en schrijnende nostalgie is het de perfecte onderstropping van het mooie, maar trieste verhaal. Het dansduo, deze avond Tango La Zapada, maar op andere avonden Al Compas del Corazon, maakt de muziek zichtbaar. Maar het centrale punt in

de voorstelling is Groothof zelf. Hij brengt als tegenwicht tegen zoveel zwaarmoedigheid de humor in de voorstelling als de oude Orpheus die terugkijkt op zijn leven en op zijn vergeefse tocht naar het dodenrijk (heel ver weg, via Kampen en dan tot ver in Duitsland?), als de veerman die met een fles jadem in de hand en een oude kapiteinspet op het hoofd de doden de Styx overzet, als de gekke bijenman die probeert Euridice (bij Groothof jurieke genaamd) van Orpheus af te pakken, als de stoere koning Hades met een zo klein hartje in zijn paleis met zuilen van echt Oosterwijks marmer'.

Het is een vondst om de leden van het Quinteto Zarate samen de vijf koppige hellehond bij de ingang van de onderwereld te laten spelen. De vijf muzikanten blijken over onvermoed komisch talent te beschikken. En dan is er nog het decor, een landschap van trappen die aan het werk van M.C. Escher doen denken en die in de loop van de voorstelling nu eens omhoog, dan weer omlaag bewegen. Lichtjes floepen aan en uit en maken van de strenge zuilenvormen op de achtergrond soms opeens een waar Las Vegas. Kortom, een voorstelling waarin alles op zijn plek valt en elk woord en elke muzieknoot een functie heeft. Een genot om naar te kijken en luisteren.
Sonja de Jong